

Sygn. akt V CSK 472/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Z. K.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego we W.
z dnia 3 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni Z. K. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej, skierowanej do postanowienia Sądu Okręgowego we W. z dnia 3 stycznia 2018 r. do rozpoznania, oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Zdaniem wnioskodawczyni skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na zastosowanie przez Sądy domniemania dobrej wiary w sposób sprzeczny z przyjętym i utrwalonym orzecznictwem, a ponadto sąd dokonał ustaleń, które, nie znalazły podstawy w żadnym zgromadzonym materiale dowodowym. Według wnioskodawczyni, istnieje potrzeba wykładni art. 7 w zw. z art. 4 ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, które wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które

należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II CSK 600/13, nie publ.).

Wnosząca skargę kasacyjną wskazała wprawdzie orzeczenia, w których różnie została oceniona dobra bądź zła wiara. Jednak należy mieć na względzie, że stwierdzenie, czy uzyskanie posiadania służebności o treści odpowiadającej nastąpiło w złej wierze, wymaga zindywidualizowanej oceny, odniesionej do danego podmiotu i opartej na całokształcie okoliczności rozpatrywanego przypadku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2018 r., II CSK 518/17, nie publ. i cytowane w jego uzasadnieniu orzeczenia). Poza tym istotne jest, iż Sąd Najwyższy na gruncie różnych okoliczności faktycznych już wielokrotnie rozważał kwestię dobrej lub złej wiary posiadacza służebności przesyłu. Ilustrują to przykłady podane w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia, w skardze kasacyjnej oraz w odpowiedzi uczestnika na skargę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Odnosi się to do konsekwencji zastosowania domniemania prawnego z art. 7 k.c. Jeśli chodzi o kwestie związane z postępowaniem, ustaleniami faktycznymi i naruszeniem art. 233 k.p.c. to należy zważyć, iż zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 2, 398²¹ k.p.c.